

မိုးမိုး

စွဲလမ်းသူလွမ်းစေ

cover : mg kyaw oo

အဲဒီညက အဖြစ်အပျက်က
ရှင့်ရဲ့ ဖြားယောင်းမှု အောက်မှာ
ကျွန်မရဲ့ မတော်တဆ
ရှုံးနိမ့်သွားမှု တစ်ခုသက်သက်ပါ။

နိဒါန်း

အချစ်ဆိုတာ ဇိမ်ခံပစ္စည်းတစ်ခုပါ။
စားဝတ်နေရေး ပြည့်စုံမှ
စိတ်ကူးယဉ်လို့ ရတာလေ။
ငွေ မရှိရင် အချစ်ဆိုတာလည်း
မျက်ရည်တွေ၊ ခါးသီးမှုတွေ၊ နောင်တတွေ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။

(ဘဒ္ဒါ)

**** နိဒါန်း ****

"ရာဟု ဆိုတာ ... "

လေသံကို အေးစက်နေအောင် တမင်ပြုပြင်ထားပြီးမှ သူမ မေးလိုက်သည်။ ။

သူက မော့ကြည့်၏။

ကြည့်စမ်း ... ။ အကြည့်ကိုက တစ်မျိုး။ အဲဒီလိုမျိုး မျက်ခုံး တစ်ဖက်တည်းကို ပင့်ချီပြီးတော့လေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိုတာထက် ပိုပြီး အထင်ကြီး ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ အကြည့်ပေါ့။ အဲဒီ အကြည့်မျိုးဟာ ... ။

ဟင်း ...။ မျက်လုံးတွေက အညိုရောင်ဖျော့ဖျော့ရယ်။ အဲဒီလို ရီဝေဝေ၊ မှေးစင်းစင်း အကြည့်အောက်မှာ တခြားမိန်းကလေးတွေ အတွက်တော့ ခြေလှမ်းမှားချင် မှားသွားနိုင်မှာ ပေါ့။ သူမကတော့ ... ။

သူမကတော့ ပျင်းတယ်။

"ရာဟု ထင်ပါတယ်နော်"

သူမ ထပ်ပြောလိုက်တော့ သူ့ဆီက ထောင့်မကျိုးတဲ့ ဖြေသံ ထွက်လာသည်။ ။

"ဆိုပါတော့၊ မင်းက ... "

အသည်းယားစရာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေး နှစ်ခုကြားမှာ စီးကရက်ကို မှေးတင်ရုံလေး တင်ထားပြီး စကားလုံး တွေကို ပေါ့လျှပ်လျှပ် လုပ်ပြောသွားတာ။ အိတ်ကပ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံက ထောင်ဂဏန်းတောင် ရှိချင်မှ ရှိမယ်။ စီးကရက်တစ်လိပ်နဲ့ ဟောလိဂ်ဒ် မင်းသားစတိုင် ဖမ်းချင်တဲ့ သူမျိုး ဆိုတာ ဒီလို ယောက်ျားမျိုးနေမှာ ပဲ။

ဘယ်လောက်များ ဟန်များ လိုက်တဲ့ လူလဲ။ သူမကတော့ နည်းနည်းလေးမှ အထင်ကြီး ကြည့်လို့ မရ။

"ကျွန်မက 'ဖယောင်း' ... သူငယ်ချင်းပါ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဆွေးနွေးစရာ နည်းနည်း ရှိတယ်၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဆိုပါတော့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ... "

သူမက မျက်လုံးတွေကို သူနဲ့ အတူ လက်ဖက်ရည်စားပွဲမှာ ဝိုင်းထိုင်နေတဲ့ လူတွေဘက် ခပ်ရှုံ့ရှုံ့ ဝေ့ဝဲကြည့်ပစ်လိုက်သည် ။ ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်မှာ ပါ။

မအူမလည် တုံးတုံးအအ ယောက်ျားမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဖယောင်းလို အချောအလှ၊ ခြောက်ပစ်ကင်းသဲလဲစင် အလှပဂေးလေးကိုတောင် ဆွဲဆောင် သိမ်းသွင်းထားနိုင်သည့် ယောက်ျား ပေပဲ။

ဒီထက်ပိုပြီး လွတ်လပ်စွာ ပြောနိုင်သည့် နေရာမျိုးကို သူမ ရည်ညွှန်းတာ သူသိရမည်လေ။ သူနဲ့ တစ်စားပွဲတည်း ထိုင်နေတဲ့ သူတွေကိုလည်း ကြည့်ဦး။

ဖယောင်းကတော့ ပြောဖူးသည် ။ ဒီလို သောကြာနေ့တိုင်း အဲဒီရာဟု ဆိုတဲ့ လူက အနုပညာသမားတွေ စုထိုင်သည့် ဒီအင်းလျားကန်စောင်းက လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှာ အမြဲရှိသည် ... တဲ့ ။

အဲဒီဝိုင်းထဲမှာ နာမည်ကြီး ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ သီချင်း ရေး

ဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာတွေ ပါသည် ဆိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်မှ လည်း လူကြီးလူကောင်းရုပ် မပေါက်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရှည်ရှည်နဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်တို ဖင်ကပ်ကို သွားနဲ့ ကိုက်ကိုက်ဖဲ့နေတဲ့ လူကြီးကတစ်ယောက်။ ပုပ်လောက်ကြီးဝမိုင့်ပြီး ချွေးထွက်လွန် နေတဲ့ မျက်နှာကို မျက်နှာသုတ် ပဝါပိုင်းလေးနဲ့ ခဏခဏသုတ်နေတဲ့ လူကြီးက တစ်ယောက်။ ပုလင်းဖင်လို ထူထဲနေတဲ့ မျက်မှန်နောက်မှာ တစ်လုံးစွေနေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ထမင်းခုနစ်ရက် မစားထားသလို ပိန်ချုံးနေတဲ့ လူကြီးက တစ်ယောက်။ ပြီးတော့ ဆီမကပ်လို့ နီကြောင်နေတဲ့ ဆံပင်ထောင်ထောင်နဲ့ ရှပ်အင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထောင့်မှာ ဖောင်တိန်မင် အစွန်းကွက်ကြီးနဲ့ လူက တစ်ယောက်။

ဘာတွေမှန်းတော့ မသိ။ ဖယောင်းကတော့ ပြောသည် ။ အဲဒါအနုပညာလောကထဲက နာမည်ကြီး အနုပညာရှင်တွေဆိုပဲ။

ထားပါတော့လေ။

ဖယောင်းရဲ့ ရာဟု ဆိုတဲ့ လူကကျတော့ ဘာမှ မဟုတ်။

ဘာမှ ကို မဟုတ်တာ။ ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ်လား ... ၊ လူ သိပ်မသိတဲ့ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ပါဖူးသည် ... တဲ့ ။ မရောင်းရတဲ့ ပန်းချီကား သုံးလေးကား ဆွဲကာ ပြခန်းတင်ထားသည် ... တဲ့ ။ အဲဒါပဲ။ ဒီလိုဆို ထမင်းစားဖို့ ဘာလုပ်လဲ မေးစရာရှိသည် ။ စာအုပ်အငှားဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ပိုင်ကာ စာအုပ်ငှားစားသည် တဲ့ ။ ဒီလိုလူမျိုးပါ။ ဒီထက်မပို။

အဲဒါကို သူက သူ့ကိုယ်သူ အနုပညာလောကကြီးထဲမှာ ဘဝ တစ်ခုလုံးကို နှစ်မြှုပ်ပြီး ရှင်သန်နေတဲ့ အနုပညာသမား စစ်စစ်ကြီး ပုံစံဖမ်းနေတာ ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလား။ သူ့ကိုယ်သူ ဟောဒီလို နာမည်ကြီး အနုပညာသမားတွေ ထိုင်တဲ့ လက်ဖက်ရည်စားပွဲမှာ ထိုင်ခွင့် ရရုံလေးနဲ့

ပစ်ပြီး လေးစားသွားမယ့် သူတွေထဲမှာ သူမ မပါဘူးလေ။

သနားတယ်။

"ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ... "

အဲဒီ ရာဟု ဆိုတဲ့ လူက တကယ် မအံ့ဩပါဘဲ အံ့ဩတဲ့ လေသံ တမင်လုပ်ကာ ပြန်မေးနေသည် ။

"ဘယ်သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလဲ၊ မင်းရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာလား၊ ဖယောင်းရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာလား၊ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလား။"

အံ့မယ် ... သိပ်မဆိုဘူး။ ဒင်းကလည်း အလာကြီး။

"ရှင်နဲ့ ဖယောင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလေ၊ အချင်ယောင် မဆောင်စမ်းပါနဲ့ ကိုရာဟု ၊ ကျွန်မကို လောကကြီး အကြောင်း ဘာမှ မသိသေးတဲ့ ဖယောင်းလို အိမ်တွင်းအောင်း ကောင်မလေး တစ်ယောက်လို ရှင်ထင်မနေနဲ့ ၊ မှားသွားမယ်နော်၊ ကြိုပြောထားတာ၊ သူနဲ့ ကျွန်မ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဆိုပေမဲ့ ဖယောင်းက လူတွေအကြောင်း သင်ကြားနေတာ သူငယ်တန်း၊ ကျွန်မက ဘွဲ့ရပြီလို့ မပြောနိုင်ပေမဲ့ တက္ကသိုလ် အဆင့်လောက်တော့ ရောက်ပြီ၊ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ (တဲ့) ဒဲ့ပြောရအောင် ကိုရာဟု ၊ ရှင် ... ကျွန်မကို စကားပြောခွင့် အချိန် နည်းနည်းပေးမှာ လား၊ မပေးဘူးလား။"

သူ့မျက်ခုံးတွေ နှစ်ဘက်စလုံး မြင့်တက်သွားတာ သူမတွေ့ လိုက်ရ၏။

သူ့လိုပဲ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းက လူကြီးတွေ သူမကို မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းစက်ကာ မော့ကြည့်ကြသည် ။

သူက ခပ်တိုးတိုး စတင်ရေရွတ်သည်။ ။

"ထင်သားပဲ၊ 'ဘဒ္ဒါ' ... လို့ "

"ဘာ ... "

"ဖယောင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ လေ..၊ စကားတွေထဲက လေသံကို ကိုယ်ဖမ်းမိလိုက်တာပါ။ ကြားဖူးထားတဲ့ ဘဒ္ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ ကိုက်ပါတယ်။ ဖယောင်းအပေါ် တော်တော်လေး လွှမ်းမိုးထားနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ပုံစံ ပေါက်သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် လှနေလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်မမျှော်လင့်ထားခဲ့မိဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ် အငိုက်မိသွားတာ"

"ရှင် ... ကျွန်မမေးခွန်းကို မဖြေသေးဘူး"

သူက ဟန်ပါပါ ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ထုတ်ရယ်လိုက်သေး၏။

"မင်းလိုပဲ ကိုယ်က ဒဲ့ပြောမယ်လေ၊ ကိုယ်တို့ ဒီမှာ ပီကာဆိုရဲ့ ကျူဘစ်ဇင် ပျောက်ကွယ် သွားတဲ့ အကြောင်း ဆွေးနွေးနေတာ မပြီးသေးဘူးကွ၊ မင်းပြောမယ့် အကြောင်း အရာက အဲဒီထက် ပိုစိတ်ဝင် စားစရာကောင်းရဲ့ လား"

သူမ စိတ်ထဲကနေ အသံတိတ် ဆဲရေးလိုက်မိသည်။ ။

နေဦး။ ဘဒ္ဒါ ... နင်ဒေါသထွက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ဒေါသထွက်ရင် အရင်ထွက်တဲ့ လူက ရှုံးသွားလိမ့်မယ်။ စောင့် ... ။

သူမ မျက်နှာကို ခပ်ပင့်ပင် ထားလိုက်သည်။ ။

"ဖယောင်းကို ရှင့်ရဲ့ အဲဒီချစ်လှစွာသော ပီကာဆို ... ထက် တန်ဖိုးထားနိုင်ခဲ့မယ် ဆိုရင် ကျွန်မပြောမယ့် စကားကို ရှင်စိတ်ဝင်စားရမှာပေါ့"

သူမစကား အဆုံးမှာ အဲဒီလူက ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်လေသည် ။
ပြီးတော့ ထိုင်ရာမှ ထသည် ။

လက်ဖက်ရည်ခိုင်းထဲက လူဝတုတ်ကြီးက သူ့ကိုလှမ်းပြော၏။

"ကိုယ်က မင်းဆီ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် လွင့်လာတယ် အောက်မေ့တာ
ရာဟု ရာ၊ ခုတော့ ဟာရီကိန်း ဖြစ်သွားပါလား၊ ရာဟု ကို ဒီဝိုင်းက ချက်
ချင်းထသွားအောင် လုပ်လိုက်တဲ့ ရိုက်ချက်က ပြင်းသဗျာ"

မှန်ဘီလူးမျက်မှန်နဲ့ လူကြီးက သူမကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
အကဲခတ်ပြီး ပြောသည် ။

"ဟာရီကိန်းက အဆင့်ခြောက်၊ ခုနစ်လောက် ရှိမယ် ဆရာရေ၊ အိမ်
တွေတိုက်တွေ လွင့်သွားတဲ့ အဆင့်ပေါ့"

ဆံပင် နီကြောင်ကြောင်နဲ့ လူက ထပ်ပြော၏။

"ဘယ်ကလာ ခြောက်ခုနစ်ကမှာ လဲ၊ သုံးဆယ့်သုံး၊ နှစ်ဆယ့် လေး၊
သုံးဆယ့်ငါးဗျ"

ဝါးခနဲ ရယ်ကြ၏။ သူမ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည် ။ ကြည့်
စမ်း ... ။ ဒါ ... ငါ့ကို ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထားပြီး စကားလုံးတွေနဲ့ စော်
ကားနေတာ။ အဲဒီလို လူစားမျိုးတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်ရတာကိုများ
ဂုဏ်ယူနေတတ်တဲ့ နင့်အကောင် ... ရာဟု ကို နင်မို့လို့ အထင်ကြီးတတ်
ပါပေရဲ့ ဖယောင်းရယ်။

နင့်အစား ငါရင်နာလိုက်တာ။

သူမမျက်နှာပေါ်က အရိပ်တွေကို သူချက်ချင်း ဖမ်းမိသွား၏။

"မင်းကို စော်ကားနေတယ်လို့ မထင်နဲ့ လေ၊ အဲဒါ မင်းရဲ့ အလှကို

ချီးကျူးနေတာ၊ ဂုဏ်တောင်ယူရဦးမယ်"

"လဲသေလိုက်"

သူမရဲ့ သည်းခံနိုင်စိတ်တွေ ကုန်ဆုံးသွားပြီး အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက ခြေဆောင့် ထွက်လာလိုက်သည်။ ။

သူက သူမအနား ကပ်လိုက် လာပြီး မေးသည်။ ။

"နေပါဦး၊ ကိုယ်တို့ က ဘယ်ကို သွားနေတာလဲ"

"ဘယ်မှ မသွားဘူး၊ ကျွန်မကားနဲ့ ရှင့်ကို တင်ခေါ်သွားပြီး လူမမြင် ကွယ်ရာမှာ ဒီအကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးလိမ့်မယ် ထင်မနေနဲ့ ၊ အဲဟို က နံပေါင်ပေါ်တင်ပဲ၊ လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောမယ်"

သူမရှေ့က အရင် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားတော့ သူ နောက်က လိုက်လာသည်။ ။ သူ ... အရပ်တော့ တော်တော်ရှည်သည်။ ။ သူမလို ငါးပေနဲ့ ခြောက်လက်မ ရှိတဲ့ အရပ်ကိုတောင် သူခေါင်းက သူမခေါင်းပေါ်က မိုးပြီးနေသည်။ ။ ဒီလိုဆို ဖယောင်းနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် လိုက်ဖက်ညီမှာလဲ။ ဖယောင်းက ဖိုက်ဝမ်းပဲ ရှိတာ။

သူမ ပြစ်ချက်တစ်ခု ထပ်ရှာတွေ့သွား၍ ကျိတ်ရယ်လိုက် မိသေး၏။

သူမ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ပြန်ပြင်ပြီး စပြောလိုက်သည်။ ။

"ဖယောင်းနဲ့ ရှင့်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ ကျွန်မ သဘောမတူဘူး၊ ရှင် .. နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ၊ အဲဒါပဲ ကျွန်မ ပြောချင်တယ်"

"မင်းက သူ့အမေလား"

သူမ မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်မိသည်။ ။ အဲဒီလူက စကားပြောရင် မိန်းမဆန်စွာ ရီငေါ့တတ်တာ ဘာလို့ ဖယောင်း မမြင်ခဲ့သလဲ။

"သူ့အမေသိသွားရင်ရော သဘောတူလိမ့်မယ်လို့ ရှင်က ထင်နေသလား၊ ဝေးသေးတယ်"

"ကိုယ်က ဖယောင်းကို ချစ်မိလို့ ဖယောင်းက ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ရင် ပြည့်စုံပြီလေ၊ သူ့တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးက ကိုယ့်ကို ချစ်ရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး"

"ဖယောင်းကရော ရှင့်ကို ပြန်ချစ်လိမ့်မယ်လို့ ရှင်ထင်သလား၊ ရှင့်ကို သူ အဖြေမှ မပေးရသေးဘဲ"

သူ ရယ်၏။

"ဟား... ဟား၊ မင်း အခုလို သွေးရှူးသွေးတန်း လာရောက် တားမြစ်နေကတည်းက ကိုယ် ဖယောင်းဆီက အဖြေကို ကြိုသိလိုက်ပြီလေ၊ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပေါ့"

"သူ ရှင့်ကို ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခုမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူ စပြီး ရင်းနှီးလိုက်တာ၊ ပြီးတော့ ဘာမှ မကြာဘူး၊ ချစ်မိသွားတယ်ဆိုတာ စိတ်ကစားတာ သက်သက်ပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့ရှင့်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ပထမဆုံး ရင်ခုန်တတ်တဲ့ အချိန်ကလေးကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ရှင် လှည့်စားတော့မှာ ကို သူမသိပေမဲ့ ကျွန်မက သိနေတယ်လေ၊ ဒီတော့ သူ့အစား ကျွန်မက ရှင့်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား လာပြောတာ၊ ရှင့်... ဖယောင်းကို လှည့်စားနေတာ ရပ်လိုက်ပါတော့"

"အလို ... ကိုယ်လှည့်စားနေတာလို့ မင်းကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ၊ ကိုယ်တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး လို့ မင်းက ဘာကြောင့် ထင်ရတာလဲ"

သူမ ဆတ်ခနဲ သူ့မျက်လုံးတွေကို ခပ်ရဲရဲ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည် ။

"အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ခဏခဏ မသုံးစမ်းပါနဲ့ ရာဟု ၊ ကျွန်မ

အဲဒီ စိတ္တဇနာမ်တစ်ခုကို အယုံအကြည် မဲ့လွန်းလို့ ပါ။ အချစ်လို့ ပြောပြီး လက်ထပ်လိုက်ကြတဲ့ စုံတွဲတွေ၊ တရားရုံးတွေပေါ်မှာ အော်ဟစ်ဆဲဆိုပြီး ကွာရှင်းနေကြတာ တစ်ပုံကြီးပဲ။ သူတို့ ချစ်ခဲ့ကြတုန်းက အဲဒီအချစ်တွေ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ ကဲ ... ရှင်ပဲ ရှင်းစမ်းပါဦး၊ ကျွန်မ ... သိထားတာတစ်ခု ပြောပြမယ်၊ အချစ်ဆိုတာ တစ်ခဏတာ စွဲလမ်းမှုလေး သက်သက်ပဲ၊ အဲဒီထက် ဘာမှ မပိုဘူး။"

မင်းသားတစ်ယောက်လို အိုက်တင်နဲ့ သူ ... သူမစကားကို ပခုံးတွန့်ပြ၏။ နှုတ်ခမ်းတွေက ခပ်မဲ့မဲ့ ပြီးနေသည်။ ။

"ဖယောင်းကတော့ ပြောဖူးသား၊ သူက မင်းနဲ့ ယှဉ်ရင် ပျော့ညံ့တယ် ... တဲ့ ၊ မင်းကတော့ အသည်း သိပ်မာတယ်တဲ့ "

စကားအဆုံးမှာ သူက မခိုးမခန့် ရယ်လိုက်သေးသည်။ ။

"သူ့မှားတယ်ကွ"

"ဘာကြောင့် ... မှားရမှာ လဲ"

"မင်းက အသည်းမာတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အသည်းနှလုံးကို မရှိခဲ့တာဘဲ "

"ရှင် ... ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အယူအဆ ကတော့ ရှင်တို့ အချစ်လို့ ပြောနေတဲ့ အရာဟာ နှုတ်ခမ်းဖျားလေးပေါ်က ဝေါဟာရတစ်ခုသက်သက်ပါ၊ လက်နဲ့ လည်း ဖမ်းဆုပ်လို့ မရ၊ မျက်စိနဲ့ လည်း မမြင်ရတဲ့ ... ၊ လောကကြီးမှာ မတည်မြဲဆုံး အရာတစ်ခုပါ၊ လူ တစ်ယောက်ဟာ ချစ်မိပြီဆိုရင် တစ်သက်လုံး အဲဒီအချစ်က တည်တံ့ပါ့မယ်လို့ ရှင်အာမခံနိုင်သလား၊ လောကကြီးမှာ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျရတဲ့ မျက်ရည်တွေ၊ နောင်တတွေ၊ သစ္စာပျက်မှုတွေ၊ အမုန်းတွေ ဘယ်သွား

ထားမလဲ၊ ဟင်း ... ဟင်း ... အချစ်တဲ့ ၊ ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ သိပ်
ပြီး ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ စကားလုံးလေးပဲ"

"မင်းကိုကြည့်ရတာ ... တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ သစ္စာဖောက်မှုကို ခံ
ထားရသလိုပဲ၊ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သင်ခန်းစာကောင်းကောင်း တစ်ခု
များ မင်း ... ရထားသလား"

သူမ ဟက်ခနဲ ရယ်ချလိုက်သည်။ ။

"ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့သင်ခန်းစာရမှ နောင်တရတယ် ဆိုတာ
ဉာဏ်ရည်နိမ့်တဲ့ လူတန်းစားတွေပါရှင်၊ လူတွေမမြင်လို့ ပါ၊ ကျွန်မတို့
ဘေးနားက အနီးနားလေးမှာ တင် သစ္စာဖောက်မှုတွေ အများ အပြား ရှိ
နေတာ၊ ကျွန်မ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ဖူးရပေါင်းများ ပါပြီ၊ ဒီတော့ ရှင်ရဲ့
ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာကြီးကို ယုံကြည်ဖို့ လာမပြောစမ်းပါနဲ့ ၊ ကျွန်မ ယုံ
မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဆောရီးပဲ"

"မင်းယုံဖို့ လည်း မလိုဘူးလေ၊ ဖယောင်း ယုံကြည်ရင် ပြီးပြီပဲ"

"ကျွန်မ ... ရှင်ကို မစော်ကားချင်ဘူး ... ရာဟု ၊ အဆင့်အတန်း ဆိုတဲ့
စကားလုံးကို ကျွန်မ မသုံးချင်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်းကို ရှင်လို လူမျိုး
နဲ့ လုံးဝ သဘောမတူဘူးလို့ ပဲ ပြောချင်တယ်၊ ရှင် ... ဒီလောက်ဆို သ
ဘောပေါက်ပါ"

"ဒီမှာ ... "

သူ့မျက်နှာ ရဲတက်သွားကာ ခံရခက်၊ ဒေါသထွက်သွားမှန်း သူမသိ
လိုက်သည်။ သူမ ဂရုမစိုက်ပါ။ ဖယောင်းလေး အတွက်ဆို သူမ ဘာကို
မဆို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ဒီနေရာကို ရောက်လာခြင်းလေ။

"မင်းက သဘောမတူဘူးလို့ ပြောတိုင်း ကိုယ်က နောက်ဆုတ်ရမှာ

လား ... ဘဒ္ဒါ၊ အချစ်ဆိုတာ ... "

သူမ ... သူ့စကားကို အတင်းဖြတ်လိုက်၏။

"အချစ်ဆိုတာ ... အဆင့်အတန်း၊ ငွေကြေးဥစ္စာ၊ ဂုဏ်ပကာသနတွေနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ အကာအရံတွေ၊ တံတိုင်းတွေ မလိုဘူး ... လို့ လာမပြောနဲ့ ရာဟု ၊ အဲဒီရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေ၊ သီချင်းတွေထဲက စကားလုံးတွေကို ကျွန်မကြားရဖန်များ လွန်းလို့ ထပ်ကြားရရင် ကျွန်မ ပျို့အန်ချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာလိမ့်မယ်၊ ထပ်မပြောနဲ့ ၊ ကျွန်မ ရိုးရိုးလေးပြောမယ်၊ အချစ်ဆိုတာ မရှိဘဲ အသက်ရှင်လို့ ရတယ်၊ လောကကြီးမှာ ငွေမရှိဘဲ ရှင်အခု ... တစ်ရက် အသက်ဆက်လို့ ရမလား"

"ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ရင် မင်းရဲ့ ဖယောင်းကို ထမင်းငတ် သွားမယ်လို့ မင်းထင်နေတာလား"

သူမ ခပ်ဟဟ ရယ်လိုက်သည် ။

"ကျွန်မ မရိုင်းချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားကို ရှင်က ရင်ဆိုင်ချင်နေတာကိုး၊ ရှင့်ရဲ့ တစ်လစာ ဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ရှိလဲ ... ၊ ကျွန်မ မေးမယ်၊ ဟင်း ... ဟင်း၊ ရှင်ဖြေဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မသိပြီးသားပါ၊ အဲဒီဝင်ငွေဟာ ... ဖယောင်း အခုသုံးနေတဲ့ ရေမွှေးတစ်ပုလင်းစာ တန်ဖိုး ပြည့်ရဲ့ လား ... လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့် လိုက်လေ"

သူမစကားကြောင့် သူမမျက်နှာ မပျက်ချေ။ အတော် မျက်နှာပြောင်သည့် ယောက်ျားပေပဲ။

သူက ခပ်တည်တည် သူမမျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည် ။ ပြီးတော့ အေးစက်စွာ ပြောသည် ။

"မင်း ... အတော်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမပဲ၊ ကိုယ့်အချစ်ကို ရေမွှေးတစ်ပု

လင်းနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ ရမှန်း ကိုယ်အခုမှ ပဲ သိတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်
မကောင်းပါဘူး ... မိန်းကလေး၊ ဖယောင်းကတော့ ကိုယ့်အချစ်ကို မင်း
ထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးထားတတ်ပါတယ်။ သူက မင်းလောက် ငွေမမက်ဘူး၊
အဲဒါကြောင့် လည်း ကိုယ်က ချစ်ခဲ့တာလေ။"

သူမ ရယ်ပစ်လိုက်၏။ ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလားနော်။ ဒီလို နှစ်
ဆယ့်တစ် ရာစုကြီးထဲမှာ ငွေမမက်ဘူးလို့ ပြောနေတဲ့ လူတန်းစား တစ်
ရပ် ရှိနေသေးတာလေ။

သူမ ရယ်ဟဟနှင့် သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်၏။

"ရှင်ထင်လို့ ပါ။ ဖယောင်းက အခုမှ စပြီးရင်ခုန်ဖူးတာလေ။ စွဲလမ်းမှု
ကြောင့် အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်နိုင်တယ်လို့ ဖယောင်းက သူ့ကိုယ်သူ
ထင်နေတာ။ လူ့ဘဝသက်တမ်း နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် အထိ သူနေထိုင်
ပျော်ရွှင်ခဲ့တဲ့ ဘဝကို လုံးဝစွန့်လွှတ်ပြီး မေ့ပစ်နိုင်မယ် ရှင် ထင်နေသ
လား ... ရာဟု ၊ ရှင်ကရော ... ယုံသလား၊ သူနှစ်သက်တဲ့ ၊ သူ ကြိုက်တ
တ်တဲ့ အရာတွေအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပြီး ရှင်နဲ့ လဲယူရလောက်အောင် ရှ
င့်အချစ်ကို သူ စွဲလမ်းနေလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်သလား၊ ဟားဟား ... အဲ
ဒီလို ရူးသွပ်တဲ့ အချိန်ကာလ ... ဘယ်လောက်ထိ ကြာမယ်လို့ ရှင်ထင်
သလဲ၊ ဒီမှာ ... ၊ အချစ်ဆိုတာ ... ဇိမ်ခံပစ္စည်းတစ်ခုပါ။ စားဝတ်နေရေးပြ
ည့်စုံမှ စိတ်ကူးယဉ်လို့ ရတာလေ။ ငွေ မရှိရင် အချစ်ဆို တာလည်း မျက်
ရည်တွေ၊ ခါးသီးမှုတွေ၊ နောင်တတွေ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်"

ရာဟု ဆိုသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်က သူမစကားကို ခပ်အေး
အေး တုံ့ပြန်လေသည် ။

သူမ ခံရခက်သွား၏။ နောက်ဆုံးတော့ သူမကို ထိုစကားလုံးနှင့် သူ
ကိုင်ပေါက်မည်ဆိုတာ သိနှင့် ပြီးသားပါ။

"မချစ်ဖူးသေးလို့ မင်း...ဒီလိုပြောနိုင်တာ"

ဒီလို သူပြောလာမည်မှန်း သိထားနှင့် ပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ သူမ ထိုစကားကို မခံချိမခံသာနှင့် လက်ခံရလေသည်။ သူမ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"လေ ၁က ကြီးမ္မာ အချစ်ထက် ပိုအရေးကြီးတဲ့ အရာတွေ မြောက်မြားစွာ ရှိနေသေးသ၍ ကျွန်မချစ်ဖို့ ဘာကြောင့် ကြိုးစားရမှာလဲ၊ မကြိုးစားချင်ပါဘူး၊ အဲဒီအချစ်က ကျွန်မအတွက် ဘယ်လောက်များ အသုံးဝင်မှာ မို့လို့ လဲ၊ Mr. Bean ရဲ့ ရုပ်ရှင်တစ်ကားကို ကြည့်ရတာ လောက်တောင် အချစ်က ကျွန်မကို ပျော်ရွှင်မှု ပေးနိုင်မှာ မို့လို့လား၊ သွားစမ်းပါ"

သူခေါင်းကို ခါနေ၏။

သူမစကားကို သူ ... ချက်ချင်း ပြန်မချေပနိုင်သေးချေ။ သူ့မျက်လုံးတွေ အဝေးသို့ ငေးနေသည်။ ကန်ရေပြင်ထဲက ရွက်လှေကလေး အဝေးသို့ ရွက်လွင့်သွားတာ သူတိတ်ဆိတ်စွာ ငေးမောကြည့် နေ၏။ ပြီးတော့ လျှို့ဝှက်သည့် အပြုံးတစ်ခုကို သူပြုံးလေသည်။

အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ သူမထက်ပိုပြီး ရင့်ကျက်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြုံးလိုက်တဲ့ အပြုံးလေ ...။

သူမကို သူပြန်ပြောလေသည်။

"အချစ်ဆိုတာ ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ အကန့်တစ်ခုမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း မင်း ... ချစ်ဖူးတော့ သိလာပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်ကျရင် သိပ်နောက်ကျသွားပြီဆိုတာလည်း မင်း သိလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်ကျတော့ မင်းမှာ ခါးသီးတဲ့ နောင်တတွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ ပေါ့"

သူမ ပြက်ရယ်ပြုလိုက်၏။

"ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်ထိ ရောက်ရလောက်အောင် ကျွန်မ ရှင်တို့လို မရူးနှမ်းတဲ့ အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖယောင်းလေးကိုလည်း အဲဒီလိုမျိုး ရူးသွပ်သူ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး၊ ဒါ... ကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံးစကားပဲ၊ စေတနာနဲ့ အကြံပေးပါရစေ၊ အခုအချိန်မှာ ရှင် နောက်ဆုတ်လိုက်ရင် ရှင့်အတွက်လည်း သိပ်မခါးသီးဘူးပေါ့"

"ရယ်ရတယ်၊ မင်းကို ကိုယ်က ကျေးဇူးတောင် တင်ရမလိုပေါ့"

"ဒီမှာ ... ၊ ရှင် ... ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို လွယ်လွယ်နဲ့ တော့ စွန့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ပြောလိုက်မယ်၊ ရှင်မျှော်လင့်သလို ဖယောင်းကိုရရင် ... သူဌေးသမီး တစ်ယောက်ကို ရပြီလို့ မအောက်မေ့နဲ့ နော်၊ ရှင့်လိုလူမျိုးကိုယူရင် သူ့အိမ်က လုံးဝ အမွေဖြစ် စွန့်လွှတ်လိုက်မှာ အတိအကျဘဲ၊ ရှင့်အတွက် ဘာအမြတ်မှ ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး ရာဟု "

သူ မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ လက်သွား၏။ ဒီလိုတော့လည်း သူ့မှာ မာနကလေး လက်တစ်ဆစ်စာ ... ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ရှိသားပေပဲ။

"ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ စော်ကားမှုကို ခံနိုင်တယ် ဆိုတာလည်း အကန့်အသတ် ရှိတယ်နော် ... ဘဒ္ဒါ၊ မင်း ပြန်ရင်ကောင်းမယ်"

သူ့လေသံတွေ တင်းမာ ခက်ထန်နေ၏။

သူမ မကြောက်ပါ။

"ရှင် ... နောက်မဆုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ သဘောလား"

"ဘာအတွက် နောက်ဆုတ်ရမှာ လဲ၊ ကိုယ် ... မင်းတို့ လောက် မချမ်း

သာလို့ ဖယောင်းကို စိတ်ချမ်းသာမှု မပေးနိုင်ဘူးထင်ရင် မင်း သိပ်မှား
သွားမှာ ပေါ့၊ ငွေရှိမှ အရာရာပြည့်စုံမယ်၊ ပျော်ရွှင်နိုင်မယ် မင်းတို့ ထင်
သလား၊ ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်စုံပြီး စိတ်ဓာတ် ဆင်းရဲနေတဲ့ လူတွေ တစ်ပုံ
ကြီး၊ လေအေးပေးစက် တပ်ထားတဲ့ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းထဲက ဖဲမွေ့ရာအ
ထူကြီးပေါ်မှာ အိပ်မပျော်လို့ အိပ်ဆေး နေ့တိုင်း သောက်အိပ်နေရတဲ့ သူ
ဌေးတွေကို မင်းတွေ့ဖူးလား၊ အဲဒီအချိန်မှာ လမ်းဘေးက သစ်ပင်ရိပ်
လေးအောက်မှာ သစ်ငုတ်ကလေးကို ခေါင်းအုံးပြီး မြေကြီးပေါ် ကျောခ
င်း၊ သိုးနေအောင် အိပ်ပျော်နေတဲ့ အလုပ်ကြမ်းသမား တစ်ယောက်ကို မ
င်းမြင်ဖူးလား၊ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ ဘဝကို ဘယ်သူက ပိုပျော်ရွှင်စွာ ဖြ
တ်သန်းနေတယ်လို့ မင်းထင်သလဲ၊ ပြောစမ်း၊ ဘယ်သူက တကယ်ပျော်
ရွှင်နေတယ်လို့ မင်းထင်သလဲ၊ ကဲ ... ပြော၊ မရှိရင် မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ မင်း
ရဲ့ ငွေကြေးတွေ ဘယ်မှာ လဲ၊ လူတွေအကုန်လုံးကို မင်းတို့ လောက် မချ
မ်းသာရင် မင်းတို့ လောက် မပျော်ရွှင်ဘူးလို့ မင်းမထင်လေနဲ့ ၊ သိပ်မှား
သွားမယ် ... အမိ၊ နော် ...၊ ပျော်ရွှင်မှုကို ပေးနေတာ ငွေ မဟုတ်ဘူး ကွ၊
စိတ်ကပေးနေတာ"

သူမ မျက်နှာကို မဲ့ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မ ... ဒီနေရာကို ရောက်လာတာ ... ရှင်နဲ့ စကားနိုင်လုပွဲ ကျင်း
ပဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး ရာဟု ၊ ရှင်းရှင်းပဲပြောပါရစေ၊ ကျွန်မ
ကလည်း ဆင်းရဲတဲ့ လူတိုင်းကို အထင်သေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေ
မဲ့ ကိုယ့်ဘဝ တိုးတက်ဖို့ အတွက် အလုပ်ရယ်လို့ မည်မည်ရရ ဘာ အ
ကောင်အထည်မှ ပြလို့ မရဘဲ ... ပန်းချီဆွဲသလိုလို၊ စာကဗျာတွေ ရေးသ
လိုလိုနဲ့ ၊ အခုလို ညနေခင်းတစ်ခုကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စီးကရက်တ
စ်လိပ်နဲ့ အချိန်ဖြုန်းဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲ
... ကျွန်မသူငယ်ချင်း ဘဝတစ်ခုလုံး ပေးအပ်လိုက်တော့မှာ ကို ကျွန်မ မ

လိုချင်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် လာတားနေတာလို့ မှတ်လိုက်ပါ။ ရှင်းရဲ့ လား
၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို အဲဒီလိုလူမျိုးနဲ့ သဘောတူရမှာ လား၊ ဝေးသေး၊
ရှင်းရဲ့ နာမည်ကြီးလှပါသည် ဆိုသော အနုပညာသမားတွေနဲ့ အဲဒီ လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ပီကာဆိုအကြောင်းကို ပြောနေတဲ့ နာရီတွေမှာ အိ
မ်က ဘုရားစင်ရှေ့မှာ တရားထိုင်လို့ ရတယ်၊ ဘာသာစကား
တစ်မျိုးမျိုးကို လေ့လာလို့ ရတယ်၊ ဘယ်လို အချိန်ဖြုန်းမှုမျိုးက ရှင့်အ
တွက် ပိုအကျိုးရှိမယ်လို့ ထင်သလဲ၊ စေတနာနဲ့ အကြံပေးတာပါ၊ ကျွန်မ
တို့ မိန်းကလေးတွေ ဘယ်လိုလူမျိုး ရွေးချယ်သင့်လဲဆိုတာ
အသိသာကြီးပဲ"

"အဲဒါ မင်းရဲ့ ရွေးချယ်မှုလေ၊ ဖယောင်းရဲ့ ရွေးချယ်မှုမှ မဟုတ်တာ"

စကားအဆုံးမှာ သူက ခပ်လှောင်လှောင် ရယ်လိုက်သေးသည် ။ သူ
မ... သူ့ရယ်သံကို နာကြည်းသွားသည် ။

"ရှင်က ရှင့်ဘက်မှာ ဖယောင်းပါနေပြီ ဆိုပြီး သိပ်သေချာနေတာ
လား ... ရာဟု "

သူက သူမကို မာကျောစွာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်ကြည့်သည် ။

"အဖြေကို မင်းစောင့်ကြည့်လေ"

"ဪ ... "

သူမ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းစေ့လိုက်မိသည် ။

"အဲဒါ ကျွန်မကို စိန်ခေါ်တာပေါ့ ... ဟုတ်လား"

"ကိုယ့်ရဲ့ အေးချမ်းတဲ့ အင်းလျားကန်စောင်းက သောကြာနေ့ ညနေ
လေးကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာပြီးဖျက်ဆီးတာ မင်းနော်"

"ဒီမှာ ... ၊ ဖယောင်းက ရှင့်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီ ဆိုပြီး တထစ်ချ ယုံကြည်ထားလို့ ကျွန်မ ပြောလိုက်ပါဦးမယ်၊ ဖယောင်းက တကယ့် အဖြူရောင်လေး၊ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖို၊ သမီး အလိမ္မာလေးနော်၊ ယောက်ျားဆိုတဲ့ စကားကို ရှင့်နဲ့ ကျမှ စပြီး ရင်းနှီးသိခွင့်ရလို့ သူ ... ရူး သွပ် နေတာ ရာဟု ရဲ့ ... ၊ သိရဲ့ လား၊ သူ့မှာ ရွေးချယ်စရာ မရှိသေးလို့ ရှင့်ကို ရွေးချယ်ထားတာ မှတ်ပါ၊ သူ့မှာ နောက်ထပ် ရွေးချယ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးရင် ... ရှင့်ကို သူ ... ဒီလောက်စွဲလမ်းဦးမယ်လို့ အာမခံနိုင်လို့ လား ... ဟင်၊ အဲဒီလို ရွေးချယ်စရာတွေ သူ့ဘေးနားမှာ အများကြီး ရှိလာ အောင်လုပ်ဖို့ က အခု ကျွန်မရဲ့ အဓိကတာဝန် ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ အဲဒါလည်း သိပ်တော့ မခက်ဘူးနော်၊ ဖယောင်းကို မလိုချင်တဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ သိပ်မှ မရှိတာ၊ အဲဒီအခါကျတော့ သူ့ဘယ်လိုလူမျိုး ကို ရွေးချယ်မလဲဆိုတာ ရှင်စောင့်ကြည့်လေ၊ ရှင့်မှာ အဲဒီ အဖြေကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ရော သတ္တိရှိရဲ့ လား၊ အသည်းနည်းနည်း မာအောင် ကြိုးစားထား ပေါ့ရှင်"

သူမ ... ရုတ်တရက် ပြန်လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။ ။

စကားကို အနိုင်နဲ့ အတင်းပိုင်းပြီး ထွက်လာလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဒီပွဲမှာ သူမပဲ အနိုင်ရမည် ဆိုတာလည်း သိကိုသိနေသည်။ ။

သူရဲ့ မခိုးမခန့် ရယ်သံကို သူမနောက်ကျောမှာ ကြားနေရသေး၏။ သူမ... အဲဒီလို ရယ်သံကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးနေတာ။

ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းလောက် အရောက်မှ သူက သူမကို ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့် လှမ်းအော် ပြောလေသည်။ ။

"ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ရွေးချယ်မှုဆိုတာလည်း တစ်ကန့်စီမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်း တစ်နေ့တော့ သိလာပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကို မင်းသိတဲ့ အချိန်

နံကျရင်လည်း သိပ်ကို နောက်ကျပြီး နောင်တတွေ အများကြီးရနေတဲ့ အချိန်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ မင်းလည်း ရှုံးနိမ့်တဲ့ အခါ ကျိတ်ပြီး ငိုတတ်အောင် ကြိုးစားထားဦးနော်၊ ကိုယ်ကြိုသတိပေးလိုက်တယ်"

သူမ တောက်တစ်ချက်ကို ကျယ်လောင်စွာ ခေါက်ပြီး ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ လှည့်ထွက်ဖြစ်ခဲ့၏။

ရာဟု ရယ် ... ။ ရှင့်လို အဆင့်ကို အရှုံးပေးရမယ်ဆို ... ဘဒ္ဒါဆိုတာ အသည်းမာတယ်လို့ ကျော်ကြားမှာ တောင် မဟုတ်ဘူး ။ သိလား။
